

Cristina Alís, les tecles exactes de la realització personal

Pianista activa en el panorama cultural de la ciutat

Quan era petita, els pares de la Cristina li van proposar fer alguna activitat extraescolar. Sense saber ben bé per què, ella va respondre que desitjava tocar el piano. "Al principi em van apuntar a classes de solfeig per veure si m'agradava de debò o si era un capritx. Cada vegada sortia més contenta de les classes i seguia demanant el piano fins que me'l van comprar", recorda la Cristina. Els seus inicis van ser autodidactes en certa manera. "Jo ja sabia llegir notes gràcies a les classes de solfeig i quan anava a casa d'algú que tenia piano començava a tocar notes. Vaig aprendre sola a tocar peces senzilles", explica la jove pianista.

Però el cert és que no tot va ser tan fàcil. La Cristina ha estudiat piano durant molts anys. "Al començament era com una joguina. Sense adonar-me'n vaig anar aprenent. M'agradava molt", explica Alís. Primerament va anar al centre

catòlic de l'escola Balmes. Allà va conèixer a una instructora que la va utilitzar com a conillet d'Índies. "La meva professora de piano estava estudiant per poder fer classes de música. Havia d'ensenyar a algun alumne davant d'un professor ja llicenciat i em va triar a mí. Va ser una experiència molt enriquidora perquè de retruc rebia les instruccions de l'altre mestre", afirma la Cristina. Posteriorment va esdevenir alumna del Liceu i va acabar la titulació musical superior, equivalent a una llicenciatura.

Actualment la Cristina viu a Girona i està estudiant un Postgrau a Barcelona. És una noia realment pluridisciplinària i amb ganes de fer coses. Treballa com a professora particular, organitza actes, monogràfics, participa en concerts, prepara projectes... La música i les arts li ocupen tot el seu temps.

Nascuda en una família d'artistes, la Cristina té molt clar que la música és, principalment, per gaudir. **LAURA ARIAS**

Apunts

Defineix-te

Sóc una admiradora de totes aquelles persones que tenen facultats extraordinàries

Un llibre

"Tirant lo Blanc", de Joanot Martorell

Una pel·lícula

"Cuatro minutos"

Un viatge

Ho tinc clar: la Bretanya. És un lloc complet. Tot és preciós. Qualsevol racó és per visitar

Un pianista

Alfred Brendel, un pianista que no busca l'espectacle, sinó que és molt més subtil

Un somni

Viure en una societat majoritàriament lúcida i entusiasta, on no tingués lloc la ignorància atrevida

"El piano és una part del cos"

➤ "No es tracta de fer mecanografia sinó de dir coses amb les notes", afirma la Cristina

La Cristina creu que és molt complicat viure dels concerts, en aquest país. "Però hi ha un altre problema que prové de la societat: no es valora la feina que fem els músics. Al darrere de tocar una peça jo he fet una carrera que dura 14 cursos i he de dedicar hores diàriament a tocar", assegura Alís. D'altra banda, la Cristina opina que tocar el piano no és prémer tecles com qui es troba davant d'una màquina d'escriure. "Quan toques, vols transmetre un atmosfera, una nota molt profunda, molt timbrada, molt brillant... El difícil no és tocar una nota, sinó dir coses amb les notes", sentència la jove mataronina. Remarca també que la clau de l'èxit no recau en el talent, sinó sobretot en la voluntat. "No em considero especial. Sóc normal, però he treballat molt", explica Cristina Alís.

FOTO: CENIDA